

have Øjet aabent for saadanne Tilfælde, hvor der er Tendens til Arbejdsuwillie, for at slaa saadanne Tendenser ned. Der findes sikkert saadanne arbejdsuwillige overalt, om i større eller mindre Tal skal jeg ikke udtale mig, forhaabentlig er det dog ikke ret mange. Efter det Kendskab, jeg har til Arbejdsløshedskassernes Bestyrelser, tror jeg, at disse bestræber sig for at holde saadanne Tendenser nede, men den Bestræbelse bliver selvfølgelig vanskeligere at gennemføre, naar Arbejdsløshedsunderstøttelsen bliver saa stor, som den er efter det her foreliggende Forslag, og derfor vil jeg gerne give min Tilslutning til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds' Udtalelse om, at Arbejdsløshedskassernes Bestyrelser bør have Øjnene aabne for at paase, at sligt ikke finder Sted.

Der er saa blevet gjort den Indvending imod det Ændringsforslag, vi har stillet om at begrænse Beløbet til tre Fjerdedele af Arbejdsfortjenesten, at det er vanskeligt at bestemme, hvad der her er tre Fjerdedele, da Arbejdslønnen er saa flydende i de forskellige Kasser. Selvfølgelig kan det have sine Vanskeligheder, men jeg indser ikke, hvilken Forskel paa Vanskelighed det vil medføre at bestemme, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke kommer for nær op imod Arbejdslønnen, eller at bestemme, at den ikke maa overstige tre Fjerdedele af denne. Det samme Skøn skal jo træffes. Før at danne sig et Skøn over, hvorvidt Arbejdsløshedsunderstøttelsen kommer for nær op imod Arbejdslønnen, maa man have konstateret, hvor høj Arbejdslønnen er. Man kan ikke stille et bestemt Beløb op imod en ukendt Størrelse og sige, hvad Forskellen er, man maa have noget bestemt at gaa ud fra, ellers kan man ikke træffe denne Afgørelse. Men naar man har dette at gaa ud fra, er det lige saa let at afgøre, at Understøttelsen som Regel ikke maa overstige tre Fjerdedele af det, som man nu en Gang er kommet til som Arbejdsfortjenestens virkelige Størrelse, som at afgøre, at den ikke kommer for nær op til Fortjenesten. Vi har sat ind „som Regel“, for at man ikke skulde være uvægerlig bundet ved netop Tallet tre Fjerdedele. Der kan jo være Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt at bestemme Daglønnen paa nogle Øre fra eller til, og det er derfor heller ikke paalagt Inspektoratet, som vil have at undersøge disse Forhold, at Afgørelsen akkurat skal stemme paa Øre. Vi kunde ogsaa tænke os Fag, hvor Løn-

nen er saa uforholdsmæssig lille, at der ikke vil kunne siges noget til, om man i et saadant Fag fandt sig i, at Understøttelsen gik over tre Fjerdedele, naar den blot ikke kom helt op paa samme Niveau som Arbejdsfortjenesten. Jeg kan derfor ikke i mindste Maade indrømme, at disse Indvendinger er berettigede, og maa derfor anbefale det høje Ting at stemme for Mindretallets to Ændringsforslag. Jeg tror, vi derved gavner hele Arbejdsløshedskasse-Institutionen og bidrager til at modarbejde Mistænkeliggørelse af Arbejdsløshedskasserne for at begunstige Arbejdsvægrere, de Folk, som ikke ønsker at søge Arbejde.

Vi har i øvrigt ikke stillet Ændringsforslag om Nedsættelse af nogen af Understøttelserne, lige saa lidt som vi har gjort det i Arbejdsløshedsnævnet. Ved Lovforslagets første Behandling tillod jeg mig at bemærke overfor den højtærede Indenrigsminister, at hans Omtale af Arbejdsløshedsnævnet og Mindretallets Stilling deri var fejlagtig. Vi havde ikke den Gang det Fortryk, hvori Ministerens Udtalelser findes, men jeg mente dog, at jeg var berettiget til at paatale, at Ministeren gentagne Gange brugte det Udtryk, at han havde ikke kunnet følge „Mindretallet“, men havde følt sig forpligtet til at følge „Flertallet“. Der var ikke Tale om hverken Flertal eller Mindretal i Henseende til de Satsers Størrelse, der fandtes i Forslaget, som det kom fra Arbejdsløshedsnævnet. Ethvert Medlem, som læser Ministerens Tale ved Lovforslagets Frem sættelse, og som ikke kender Forholdene nærmere, maa faa det Indtryk, at Mindretallet i Nævnet havde været imod de i Arbejdsløshedsnævnets Forslag foreslaaede Forhøjelser. Paa intet eneste Punkt har vi været derimod.

Loven af 27. Oktober 1917 er helt igennem bygget paa Tanken om Forsikringsprincippet indenfor Arbejdsløshedskasserne, og der var ikke saa mange Afvigelser derfra, at man kunde sige, at det forsikringsmæssige Princip var forladt. Det var altsaa fastholdt, at de, der havde forsikret sig mest, skulde have den største Ekstrahjælp. Men dette Princip er vi mere og mere gaaet bort fra, noget allerede ved det oprindelige Lovforslag, endnu mere ved den Bestemmelse, som den højtærede Minister har føjet ind om at forhøje Minimumsunderstøttelsen fra 2 Kr., som Nævnet havde foreslaaet, til 2 Kroner 50 Øre, og endnu mere ved det, Udvalget har foreslaaet, at 2 Kroner 75 Øre skulde være